

مرور ۴۰ ساله انقلاب؛ ویژه نوجوانان زیر چاپ رفت

کتاب «میدان انقلاب» برای آشنایی رخدادها و افتخارات انقلاب اسلامی از سوی کتاب جمکران زیر چاپ رفت.

به گزارش «وطن امروز»، لزوم معرفی به‌روز شده از انقلاب اسلامی، رخدادها و افتخارات آن به نسل‌های بعدی، تولید کتب مختلف در این زمینه را تبیین می‌کند. بر این اساس انتشارات کتاب جمکران جدیدترین اثر خود را با این نگاه زیر چاپ برد.

کتاب از زبان نوجوانی در سال ۵۷ شروع شده که درگیر انقلاب می‌شود و سال ۹۷ پدر یک خانواده است، وی به خاطر پروژه درسی فرزندش باید ۴۰ سال گذشته را مرور کند. اثر سبک‌است و ساختار خاصی و بدیعی دارد؛ ۲ عنوان و ۲ کتاب در این مجلد جمع شده است. کتاب دوطرفه است، از یک سمت کتاب با عنوان «میدان انقلاب، بهمن ۵۷»، به ۵۰ موضوع و وقایع ایام پایانی انقلاب ۵۷ اشاره دارد، از سمت دیگر با اسم «میدان انقلاب، بهمن ۹۷» در قالب ۵۰ مطلب، به رخدادها و دستاوردهای انقلاب تا بهمن ۹۷ اشاره شده است.

«میدان انقلاب» با قلم سیدمحمد مهاجرانی و تصویرگری مجید صابری نژاد مقارن با عید انقلاب اسلامی، از سوی انتشارات «کتاب جمکران» زیر چاپ رفته است.

سینما

هزینه ۱۰ میلیاردی «تک تیرانداز»

تهیه‌کننده فیلم سینمایی «تک‌تیرانداز» که در جشنواره فیلم فجر حضور دارد، رقم ۱۰ میلیارد را برای بودجه این فیلم عنوان کرد.

به گزارش «وطن امروز»، ابراهیم اصغری در این باره گفت: افتخار می‌کنم در چنین شرایطی بودجه فیلم با ۱۰ میلیارد تومان تمام شد. آنهایی که فیلم دفاع مقدسی می‌سازند و شرایط فیلمسازی در این شرایط را می‌شناسند، می‌دانند این بودجه چندان‌ی نیست. تلاش کردیم بودجه زیادی صرف نشود.

اصغری افزود: من خوشبختانه در طول ۲۰ سال گذشته امکانات جنگی زیادی ساخته‌ام، تهیه امکانات فیلم جنگی خیلی سخت است. ما تلاش کردیم فیلم به لحاظ امکانات فقیر نباشد. پیش از این در آثار دفاع مقدسی، عراقی‌ها ضعیف نشان داده می‌شدند اما لازمه فیلم‌نامه ما این بود که آنها قوی نشان داده شوند تا تأثیر این تک‌تیرانداز مشخص شود.

تلویزیون

تدوین «زیر خاکی ۲»

به حسندوست رسید

حسن حسندوست، تدوینگر شناخته‌شده سینماو تلویزیون به‌فصل دوم سریال «زیر خاکی» به کارگردانی جلیل سامان و تهیه‌کنندگی رضامیری‌نیا ملحق شد.

به گزارش «وطن امروز»، تدوینگر پیشکسوت سینمای ایران که از دهه ۶۰ در این عرصه فعالیت می‌کند، پیش از این در سریال «نفس» نیز با جلیل سامان همکاری داشته است.

فصل دوم «زیر خاکی» این روزها در شمال تهران تصویربرداری می‌شود و ستاره پسیانی و فروغ قجاباگی در کنار پژمان جمشیدی و زاله صامتی از جمله بازیگرانی هستند که مقابل دوربین قرار گرفته‌اند.

عوامل سریال پیش از این در لوکیشن‌هایی چون شهرک زرالی، محله‌های قدیمی کرج، دفتر یکی از روزنامه‌ها و بخش‌های مختلف تهران ادامه ماجراجویی‌های فریبرز باغبیشه را به تصویر کشیدند و کار همچنان به صورت فشرده ادامه دارد.

عکس

«هنر مقاومت» کپی‌کاری نیست

دبیر بخش عکس ششمین جشنواره «هنر مقاومت» معتقد است در این بخش سعی شده موضوعاتی لحاظ شود که مبتنی بر نیازهای روز جامعه باشد؛ جشنواره هنر مقاومت تکرار قبلی‌ها یا کپی‌کاری نیست.

به گزارش «وطن امروز»، حسن قائدی درباره رویکردهایی که در بخش عکس این جشنواره با توجه به اتفاقات سال گذشته از جمله کرونا و ترور سردار سلیمانی و شهید فخری‌زاده مدنظر قرار گرفته است، به مهر گفت: از بین حوادثی که سال گذشته تاکنون اتفاق افتاد، همه‌گیری کرونا را انتخاب کردیم، چون هم از پتانسیل تصویری بیشتری برخوردار بود و هم ضرورت داشت که اتفاقات دوران کرونا ثبت و ایفا شود و چه ابزاری توانمندتر از عکس؟ برای بخش عکس هم ۲ واژه را به عنوان ۲ موضوع مجزای مسابقه پیشنهاد دادم که مورد موافقت مسوولان برگزارکننده قرار گرفت. این ۲ واژه نخستین‌بار توسط مقام معظم رهبری استفاده شده بود؛ مدافعان سلامت و کمک مومنانه.

امام صادقی:

بهترین میراثی که پدران برای فرزندان می‌گذارند ادب است، نه ثروت؛ زیرا ثروت می‌رود و ادب می‌ماند.

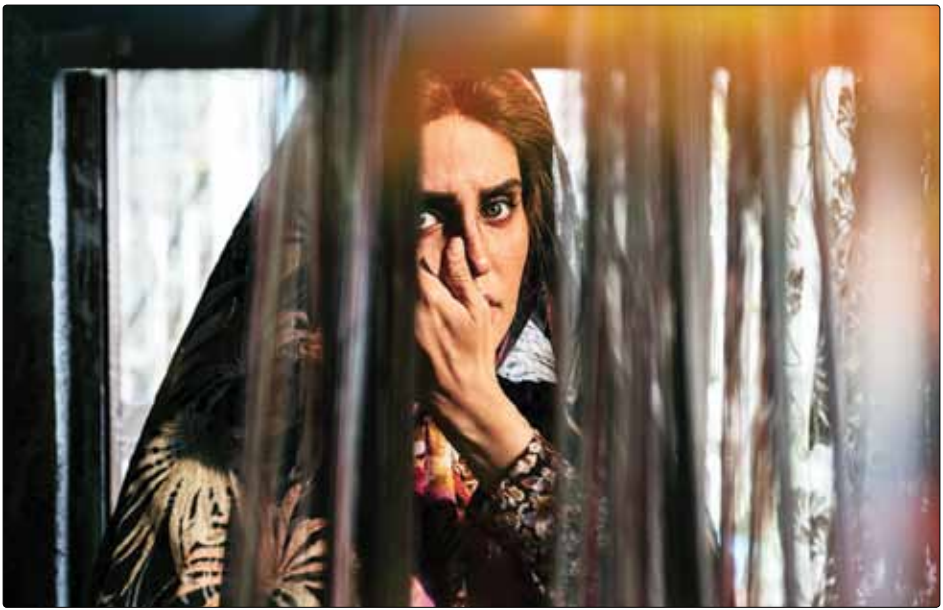
روزنامه سیاسی ، فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی

صاحب‌امتیاز و مدیرمسئول: محمداخوندی سردیز، سید عابدین نورالدینی

نشانی: خیابان انقلاب اسلامی، بین حافظ و خیابان ولیعصر (عج) کوچه سعید، پلاک ۹
روابط عمومی: ۶۶۴۱۳۷۲۴
تجربیه: ۶۶۴۱۳۷۲۴
نمبر: ۶۶۴۱۳۱۳۷
info@vatanemrooz.ir
پست الکترونیکی: ۱۰۰۰۲۲۲۲۱
پلاک:۶۱۰،۸۶۱۶۲۴
سازمان آگهی:۵، ۸۶۱۶۲۴
چاپ: موسسه چاپ‌مهر پرتو برنا

نگاهی به «ابلق» جدیدترین ساخته نرگس آبیبار

ژانر فلاکت

دو فیلم در روزگار جوانی‌اش هیچ وقت بازیگر خوبی نبود، بازی‌های دیگر تحسین برانگیزند. زوج لناز شاکر دوست و هوتن شکیبا که در فیلم قبلی نرگس آبیبار (شبی که ماه کامل شد) تجربه همکاری داشتند، هر ۲ خوب بازی می‌کنند. گلاره عباسی از پس ایفای نقشش خوب برآمده و مهران احمدی به‌رغم کوتاهی نقش، تأثیرگذار بازی کرده است.

گویی معنی‌ی نیز بجا و درست است و بازی خوبی را از او می‌بینیم که همه این موارد تا حدودی جدیدترین ساخته نرگس آبیبار را تحمل‌پذیر کرده است.

■ **مصلحت‌نشینان «زورآباد»**

نرگس آبیبار پیش از این با فیلم سینمایی «شبی که ماه کامل شد» در سی‌وهفتمین جشنواره فیلم فجر حضور داشت، فیلمی که توانست موفقیت‌های بسیاری را در آن دوره جشنواره فیلم فجر کسب کند.

این کارگردان، این بار با فیلم سینمایی

«ابلق» در سی‌ونهمین جشنواره فیلم فجر حضور دارد؛ فیلمی که تقریباً با همان ترکیب بازیگران فیلم قبلی خود؛ از جمله لناز شاکر دوست و هوتن شکیبا جلوی دوربین رفته است. البته در این فیلم سینمایی بهرام رادان، گلاره عباسی و مهران احمدی نیز حضور دارند.

تهیه‌کنندگی این فیلم را محمدحسین قاسمی، همسر و بدون‌شک «ابلق»، مهم‌ترین و سرکش‌ترین فیلم آبیبار

بدون شک «ابلق»، مهم‌ترین و سرکش‌ترین فیلم آبیبار است؛ فیلمی که در ناکجاآبادی به نام «زورآباد» روایت می‌شود. محله‌ای حاشیه‌نشین در اطراف تهران در پشت شهر بازی و برج‌های بلندی که خبر از فقر و بدبختی ساکنان این محل می‌دهد و از آن طرف آرمان‌شهری که به آنها نزدیک است

داستانی به کلی گویی می‌گذرد. حالا بگذریم از قاب‌بندی‌های شلخته‌واری که اصرار دارد تمام جزئیات را به رخ بکشد؛ نماهایی که شاید کمک چندانی به داستان نگفته‌ای ابلق نکنند. داستان فیلم درباره نظربازی و تعدی مردی به نام جلال با بازی بهرام رادان بر «زاحله»، است. جلال در ظاهر مردی خیر، معظم محل در شورا و خانواده دوست است ولی جامعه‌ای که آنقدر درگیر سنت‌های غلط و تقدیر و مصلحت‌گرایی شده، حاضر است در برابر ظلم جلال سکوت اختیار کند؛ سکوتی

درباره «تک‌تیرانداز»

پرتره یک قهرمان

■ **باز هم غافلگیری**

علی غفاری در مهم‌ترین فیلم خود یعنی «استرداد» از یک حره کاری برای درگیر کردن مخاطب بهره برد. او با طراحی قصه‌ای پریپ‌وخم بر بستر یک معماری تاریخی، مدام به مخاطبش رودست می‌زد و با استفاده از اصل «غافلگیری»، یک فیلم تاریخی-معمایی را به یک اثر سرگرم‌کننده تبدیل کرد. این اصل، در «تک‌تیرانداز» هم مورد توجه غفاری

قصه‌گوی ضد داستان!

داوود مرادیان: «نرگس آبیبار» را به رمان و تعهد به داستان‌گویی می‌شناسیم. هر چند کارگردانی بود میان‌اندازه اما تقیدش به داستان‌گویی باعث می‌شد تا انتهای فیلمش را بنشینیم و ببینیم و گاهی لذت ببریم. آبیبار اما از «شبی که ماه کامل شد» نشان داد جز داستان‌گویی قصد رخ‌نمایی در کارگردانی را هم دارد.

اینکه یک داستان‌گو اصرار کند وسط داستان گفتن خودش را هم به رخ بکشد نگران‌کننده بود. دوربین روی دست بسیار اشتباه در «شبی که ماه کامل شد» نشان از عطف به رخ کشیدن تکنیک دارد اما بالاخره این هیجان در داستانی قابل تحمل هضم شده بود و مخاطب آزار و اذیت دوربین روی دست بی‌هویت کار را به جذبه داستان می‌بخشد. حالا اما همه اینها از بین رفته؛ نه از آن آبیبار قصه‌گو خبری هست و نه کارگردانی ظهور کرده تا ما را با نماهایش به سینه‌کلوب‌های کن ببرد. «ابلق» هیچ نیست جز یک سند تمام‌عیار از اشتباه بودن فرم بازی به جای داستان‌گویی.

ابلق از نظر کارگردانی فاجعه است. حتی یک پلان قابل تحمل ندارد. یک‌سوم اول فیلم اصلا نمی‌شود برده را دید. همه چیز تار است. دوربین بدون دلیل در کلوزآپ‌ها غوطه می‌رود و بی‌دلیل‌تر از آن همه چیز را از بازنمایی آینه‌وار می‌بیند؛ وارونه و گاهی معوج. آبیبار ابلق سه‌چهارم ابتدایی‌اش هیچ ندارد. نه کاراکتری درست می‌شود و نه علت و معلولی باعث خلق یک پیرنگ قابل قبول می‌شود. منشتی تصویرپردازی در حلیی آباد با یک‌گراند شهربازی و برج‌های سر به فلک کشیده؛ این ابتدایی‌ترین شکل روایت فاصله طبقاتی است که ۴۰ سال پیش در مستند تأثیرگذار «قبله‌گاه» دیده بودیم. یعنی آبیبار باید بعد از فیلم خوب «شیار ۱۴۳» به چنین پسرقت فاجعه‌باری مبتلا شود؛ سه‌چهارم قصه نگوید و حادثه محرک را بگذارد دقیقه ۹۰ نشان مخاطب دهد که چه‌ک بگوید یا یک پسرقت ایدئولوژیک هم رسیده به جنبش **Me Too**! کارگردانی کار به طرز ی باورنگردنی بد است؛ نماهای ریتمیک کلیپی اما پشتند بی‌دلیل، کات کلوزآپ به هلی‌شات؛ تکان‌های مهوع. انکار پشت دوربین یکی فیلمبردار را قفلک می‌داده؛ ابلق عجیب است، عجیب!

که کودکان آنها را نیز درگیر خود کرده و سوغاتی برای آینده نامشخص آنهاست.

فیلم آبیبار با نامیدی و سیاهی تمام می‌شود و به جای اینکه «احله» در برابر ظلمی که دیده‌ایستادگی کند، در نهایت کارگردان برای او نسخه مهاجرت را پیشنهاد می‌کند؛ مهاجرتی که پایه‌های این ظلم را محکم‌تر می‌کند.

بوده و در چند نوبت، برای نجات فیلم به کار فیلمساز آمده.

«تک‌تیرانداز» هر چقدر در نیمه اولش یکنواخت است، در نیمه دوم اوج می‌گیرد و با چند اتفاق غیرمنتظره، هیجان زیادی را به تماشاگر تزریق می‌کند؛ هیجانی که سال‌هاست در سینمای ایران ردیابی از آن نمی‌بینیم.

■ **شروعی برای خاک‌برداری**

جشنواره اسمال رادستکم تا اینجا کار، با فیلم‌های سرد و سیاه و تلخ به یاد خواهیم آورد؛ از «ستاره‌بازی» ضعیف و «شیشلیک» مثلاً طنز تا «بی‌همه‌چیز» کلافه‌کننده. انگار اکثر فیلم‌های اسمال قرار است در حال‌وهوایی نامیدکننده و تلخ قدم بزنند. در این میان، نگاه غفاری به زندگی یک قهرمان کلاسیک و تلاش محترم او برای تصویر کردن رشادت‌های شهید عبدالرسول زرین، ستودنی است. سینمایی ما به خاک‌برداری از داستان قهرمان‌های ملی نیاز دارد و «تک‌تیرانداز» می‌تواند شروعی نه‌چندان خوب اما سرجمع امیدوارکننده، برای روایت قصه قهرمان جنگ او بودیم. فراستی ادامه داد: من از همان فیلم اول در احوالات این روزهای سینمای ایران باشد.

مسعود فراستی در برنامه «هفت»:

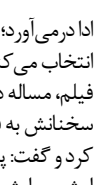
شکم‌سیرها می‌توانند به «شیشلیک» بخندند

پله سقوط آقای مهدویان به شمار می‌آید. تا جایی می‌توان یک فیلمساز را تحمل کرد و گفت در حال بروز خودش است. اگر نخستین فیلم یک کارگردان خوب باشد، می‌توان آن را تصادفی تلقی کرد و اگر دومی و سومی خوب شود، فیلمساز راهش را پیدا کرده اما باز هم در فیلم‌های دوم و سوم مهدویان در حال تحمل او بودیم. فراستی ادامه داد: من از همان فیلم اول

مهدویان، گفتم این جوان سینما را بلد نیست و

ادا درمی‌آورد؛ مطلقاً نه دنیایی دارد، نه تعهدی به سوزهایی که

انتخاب می‌کند. تعهد یعنی اینکه کارگردان با سوزه مدنظر در فیلم، مساله داشته باشد. محمدتقی فهیم در بخش دیگری از سخنانش به فرصت‌طلبی و افتادن روی ریل سود و پول اشاره کرد و گفت: پله سقوط آقای مهدویان در «لاتاری» است اما من امشب برایش گریه کردم، برای فیلمسازی که کارش تمام شده است و از این به بعد فقط زندگی می‌کند. فیلم خواهد ساخت تا زندگی کند مگر اینکه اتفاق دیگری برایش بیفتد. فیلم برای گرسنگی را کسی می‌تواند بسازد که یا گرسنگی کشیده باشد یا به لحاظ تفکر، اهل مطالعه باشد و از طبقه خودش بریده باشد و به نفع اجتماعش همدل شود، بنابراین ما نمی‌توانیم درباره فرم فیلم صحبت کنیم، چون بنابرین می‌توانیم این فیلم به نفع خالی کردن جیب مردم است. وقتی فیلمساز گرسنگی را نمی‌شناسد، کاراکتر اصلی فیلم شعار می‌دهد «من شیشلیک نخوردم!» و بعد حسینی بر از خرما را جلوی عکس پدرش می‌گذارد که قیمتش ۳ برابر یک سیخ شیشلیک است!

مسعود فراستی، منتقد برنامه تلویزیونی «هفت» ضمن انتقاد شدید از فیلم سینمایی «شیشلیک» به کارگردانی محمدحسین مهدویان، این فیلم را «هنداسنان» توصیف کرد. به گزارش «وطن امروز»، مسعود فراستی در میز نقد فیلم‌های سی‌ونهمین جشنواره فیلم فجر درباره فیلم سینمایی «شیشلیک» به کارگردانی محمدحسین احمدی گفت: این فیلم به حدی توهین‌آمیز است که فقط ضد کارگر و کار نیست، بلکه ضدانسان است و برخلاف ظاهر انتقادی فیلم، طرف‌دار وضع موجود و لمبن بورژوازی و دلالان است. من با اجازه دوستان می‌خواهم بگویم کسانی که به این فیلم می‌خندند باید فکری برای خودشان کنند، چون وضع‌شان خیلی خراب است! فقط شکم‌سیران می‌توانند به این فیلم بخندند؛ شکم‌سیرانی که با پول لالایی و کثیف می‌توانند سر باشند. فرم در این فیلم جایی ندارد و درباره نیمچه تکنیک سطح یابینش بعداً وارد بحث می‌شوم.

محمدتقی فهیم، منتقد دیگر برنامه هم درباره این فیلم بیان کرد، در سینمایی که من بودم اصلاً خنده‌ای نبود. اگر خنده‌ای در کار بود، حداقل می‌گفتم کارگردان چیزی بلد است! چون خندانند هنر است ولی همین هم نبود و نه‌تنها نبود، بلکه از این خنثی بودن و شارلاتان‌بازی، تن آدم به لرزه می‌افتد و افسرده می‌شود. فهیم ادامه داد: وقتی این فیلم را دیدم به نقد خودم درباره «لاتاری» برگشتم و خواندم و دیدم که آن زمان هم خوب متوجه کار کارگردان شده بودم و به نظر من «لاتاری» در واقع